

Erol ÖZİŞİKÇILAR

“Gazcı Erol” hikayesi Karşıyaka’yı 1.Lig’de, 1. Lig şampiyonluklarında, Avrupa Kupaları’nda görmek isteyenlerin hikyesidir. Bu hikayeyi yaşamak da, okumak da mangal gibi yürek ister. “Gazcı Erol” mangal yürekli Karşıyakalıların örnek aldığı adamdır. Bu insanlara göre Karşıyaka’nın yeri Barcelona’nın Juventus’un, Real Madrid’in yanındır, gerisi lafi güzafır...İnançlı, kendine güvenen, hırslı bir Karşıyakalı’nın başka bir hedefi olamaz zaten...”

“Karşıyaka bugünlere kolay gelmedi. Karşıyaka’yı sevenler, yeşil-kırmızı için servetlerini, sağlıklarını hiçe saydılar. İşte tipik bir Karşıyakalı: Erol ÖZİŞİKÇILAR. Fanatik, hırslı, yerinde duramayan, doğrucu Davut ve özlenen adam... Ben onu yaşımda dolayısıyla tanıyamadım. Ama “Gazcı Erol” Karşıyaka’da dillerde, yüreklerde ve beyinlerde gezer durur. Benim tanımam da yürek tanınmasıdır işte. O ise hayatı gayet iyi tanıdı. Hayatla hayat arkadaşlığı yaptı. Doya doya yaşadı. Yaşamadığı hiçbir şey kalmadı. Karşıyaka’yı 1.lig’de gördü ve 1.Lig’de bir maçını izlemeyi yaşamına tercih etti...”

Erol ÖZİŞİKÇILAR ya da namı diğer “Gazcı Eral”, 1934 yılında Karşıyaka’da doğdu. Muzaffer Bey’in ve Nezihe Hanım’ın çocuğu olarak. Doğum yeri bugün eski Karşıyakalıların “Eski Karşıyaka” olarak tabir ettikleri Alaybey’dir. Alaybey İlkokulu’nu bitirdikten sonra hızını alamadı ve önce Saint – Joseph, ardından Özel Türk Koleji, Ticaret Lisesi ve en sonunda da Karşıyaka Erkek Lisesi’nde öğrenim gördü. Ardından “Gazetecilik Okulu”nu bitirdi.

Ancak gazeteci olmadı. Gazeteci olmayı istemedi. “Her karşıyakalı’nın kafasının bir yerinde futbol vardır” sözünü örnek alarak futbolcu olmaya karar verdi.

Karşıyaka Genç Takımı’nda futbola başladı. Ardından 15 yaşındayken kısa bir süre Altay’da oynadı. Altay’da oynamasının nedeni, o zamanlara öğrencilerin kulüp takımlarında oynamak için okul müdürünün iznini almak zorunda olmalarıydı. Ticaret Lisesi müdürü Hakkı Gürüz’ün “Altay’da oynarsan futbol oynamana izin veririm” demesi üzerine kısa bir süre Altay’da oynadı. Ondan sonra ise hep Karşıyaka’da... 1950 yılında Karşıyaka’da başlayan futbol yaşamı, 1962 yılına kadar sürdü. 1958’deki şampiyon takımın oyuncularından biriydi.

Kulüp başkanı Selçuk Yaşar'dı. Moto Özcan, K.Erol, Ogün, Baba Rafet, Garga Bulut takım arkadaşlarıydı. Çalışmışlar, didinmişler, takımı şampiyon yapmışlardı.

İlginç bir futbolcuymuştu. Bir keresinde tribünleri sahaya yakın bir stadda maç yaparlarken, rakip takımın seyircileri tribünden sahaya portakal fırlatırlar. O da kendisine atılan portakalı seyircilerin önünde soyup afiyetle yer. Hırçın bir yapısı olduğu bilinir. Onun kendisine küfür eden seyircilere saldırmak için tel örüğüne saldırmaya olağanüstü bir olay değildir. Milli takıma da çağırılır. Buna karşın çıkıp “Erol gibi hırçın bir futbolcu milli takıma çağırılır mıymış?” diye yazan bir gazeteci de onun hışmından kurtulamaz. Asla bencil değildi. Takım kaptanyken kendi oynadığı mevkiye oyuncu transfer edilmesini isterdi. Bunu yapan oyuncu sayısı azdır. Para da hiçbir zaman onun için önemli olmadı. Onun için önemli olan Karşıyaka ve Karşıyakalılık ruhuydu.

Futbolu bırakmasına kısa bir süre kala Karşıyaka'nın en güzel kızlarından Burçin Kurtural'ı gördü ve aşık oldu. Burçin Hanım'ın hem o zamanki hem de bugünkü güzelliği dillere destandır. “Burçin Hanım'ı evlenmeye nasıl razı ettin?” sorusuna Erol Özışıkçılar'ın verdiği

yanıt şöyledir: “Burçin Karşıyaka’nın en güzel kızlarındandı. Ona asılan her delikanlıyı dövdüm. Sonunda Burçin bana kaldı. “ O gün başlayan aşk ilişkisi ölümüne kadar sürdü gitti. Burçin Hanım, onu hiç bırakmadı. En kötü zamanlarında sahip çıktı. Bir eşin nasıl olması gerektiğini dosta düşmana gösterdi.

1962 – 1963 yıllarında baba mesleğine başladı. İşle birlikte yaşamında değişiklikler de başlıyordu. Aynı zamanda Alp adında ilk oğlu doğdu. 1969 yılında ise dedesinin adını alan Muzaffer. Bugün büyük oğlu Alp de, küçük oğlu Muzaffer de baba mesleği ile uğraşmaktadır. Küçük oğlu Muzaffer, Hukuk Fakültesi’ni bitirmiş olmasına rağmen aynı babası ve dedesi gibi “Gazcılık” yapmaktadır.

Ondan sonraki yıllarda KSK Yönetim Kurulu’nda çeşitli görevler aldı. Ve 1979-1980 senesi geldi. Karşıyaka için tarihinin en acı günleyirdi. Takım 3. Lig’den amatör kümeye düşmüştü. 1. Dünya Savaşı’nı kaybetmiş Osmanlı İmparatorluğu gibiydi Karşıyaka. Kahve kahve dolaşmaya başladı. Bu arada amatör küme için lüks transferler yapıldı ve o sene KSK, federasyonunun 3. Lig’de düşmeyi kaldırmasıyla liglerin birleştirilmesi sonucu 2.Lig’de oynayacaktı. Bir dev yeniden doğmuştu. “Gazcı Erol” kulüpteki odasından çıkarak Karşıyakalıların arasına girmişti. Karşıyakalı bir Karşıyakalı’yı en içten duygularıyla arasında görmüş, aynı duyguların paylaşılması umutsuzluğu yok etmiş, Karşıyaka için yeni bir dönem açılmıştı. Artık hiç kapanmayacak bir dönem... “Kaf Sin Kaf” tezahüratını unutmuş gençler, onlarca otobüslük konvoylarla takımın peşinden gitmeye başlarlar. Yer gök inliyordu artık. Kadını erkeği, yaşlısı genci ile bütün Karşıyaka el ele yürek yüreğe vermişti. Karşıyaka ayağa kalkmıştı...

1980 yılında bugün eşinin hala oturduğu Karşıyaka Nikah Dairesi karşısındaki Dolunay Apartmanı’na taşındı. Ardından 1981 yılından 1984 yılına kadar sürecek Karşıyaka Başkanlığı dönemi geldi. KSK, her yıl 1.Lig’in kapısından dönüyor, KSK camiası bir türlü 1.Lig’e çıkma mutluluğunu yaşayamıyordu. “Gazcı Erol”un başkan olduğu dönemde oynayan bir Karşıyaka – Antalyaspor maçı vardı ki bugün bile anlatılır. Tribünlerde 50 bin Karşıyakalı vardı. Takım 2-0 mağluptu. Nurettin kırmızı kartla oyun dışı kalmıştı. KSK o anda öyle bir şahlandı ki görmeyenler inanmaz...10 kişilik Karşıyaka 2-2’lik skoru yakalıyor, son dakikalarda ise galibiyeti kaçırıyordu. O zaman daha lise 1. sınıfta olan ben, başımı kaldırdığımda binlerce insanın ağladığını gördüm. Evet tribünlerde binlerce insan ağlıyordu. Şampiyonluğun kaçmasına değil de takımın hırsına... O hırsı futbolculara veren de “Gazcı Erol” dan başkası değildi. Sonunda 1987 senesinde Karşıyakalılar iki mutluluğu birden yaşayıp sokaklara dökülüyordu. Artık KSK futbolda 1.Lig’deydi. Basketbolda ise hem lig şampiyonu, hem de Cumhurbaşkanlığı Kupası şampiyonuydu. “Gazcı Erol” bundan böyle çok sevdiği takımının maçlarını 1.Lig’de izleyebilecekti.

“Gazcı Erol” Karşıyaka formasının taşınması ağır bir forma olduğuna inanırdı. Bu formayı giymek her futbolcuya nasip olmadığı gibi giyildiğinde de hakkını vermek gerektiğini düşünürdü. Başkanlık zamanında öyle futbolculara talip oldu ki Karşıyaka’nın futbol piyasasında imajı değişti. Parasının olmadığı zamanlarda bile kestiği vadeli çeklerle bir çok ünlü futbolcuyu Karşıyakalı yaptı. Zamanın en ünlü futbolcuları, en ünlü antrenörleri yazihanesine telefon ederek Karşıyaka’ya gelmek istediklerini belirttiler.

Başkanlık döneminde genç yeteneklerin yanı sıra flaş isimleri takıma alırdı. Flaş futbolcuların tribünlere seyirci çekeceğine inanırdı. Öyle futbolcular transfer ederdi ki Karşıyakalılar sezonun başlamasını dört gözle beklerlerdi. Onun felsefesi şuydu: “İyi futbolculara sahip takımlar vitrinlerini hiçbir zaman kaybetmez. Vitrinini kaybedenler sıra takımı olurlar.” KSK

7 yıl boyunca şampiyonluğu yitirmesine rağmen Türkiye’de en çok konuşulan takım oldu. Karşıyaka imajı tüm Türkiye’ye yerleşti.

Böbrek rahatsızlığı dolayısıyla diyaliz makinasına bağlanıyordu belli aralıklarla. O gün Ankara’da Karşıyaka – Gençlerbirliği maçı vardı. Diyaliz makinası yerine maçı tercih etti. Yaşam yerine Karşıyaka’yı tercih etti. 1987 yılında beyin kanamasından öldü. Bir döneme damgasını vurmuş bir dev, eller üzerinde Karşıyaka’nın bağrında toprağa verildi. Karşıyaka için unutulmaz bir cenaze töreniyle... Karşıyakalılar büyük başkana vefalarını gösteriyorlardı...

Fırtınalı bir hayattı onunkisi. Fazla örneği görülmemiş bir hayattı. Kalbinin en önemli yerine hep Karşıyaka’yı koydu. Madden ve manen vericilikte bir sınır tanımadı. Karşıyaka Avcılar Kulüü’ne takıldı. İşini sürdürdü. Ölümünden önceki son 3-4 yıl eşi ve çocuklarıyla mutlu günler yaşadı. Düştü, çıktı, yılmadı, asla pes etmedi. İyi günleri, kötü günleri oldu. Fanatikti, hırslıydı, sinirliydi. Karşıyakalıydı. Kimsenin yaşamadığını yaşadı. Doya doya yaşadı. Pişman olmadan yaşadı. Şanslıydı. Çünkü Burçin Hanım onu seviyordu.

Yaşadı, unutulmadı, unutulmaz da...

Bugün her Karşıyakalıya “Erol ÖZİŞİKÇILAR” dediğinizde gözleri dolar. Tribünler de öyle...

“Gode için, Erol için, bizim için oynasana” tezahüratını anımsayınız...

Erol aynı zamanda “Biz” anlamana da gelir...

Kaynak: O Bir Karşıyakalı